

ning af de finansielle Forhold i Øjeblikket. Den Sum, som skal betales for at faa Tienden bort, forekommer mig ogsaa, i alt Fald for en Del Tienders Vedkommende, at være noget høj. Man kan jo ikke se bort fra, at det at have et Aktiv, som det Tiendeejerne have i Tienden, anbragt paa en Mængde forskellige Steder, hvor man skal hente Indtægten af det, er noget væsentligt andet end at have en samlet Sum anbragt paa et enkelt Sted. Det kan være, at Folk, der have saa mange Penge, at de have vanskeligt ved at faa dem udlaaante, kunne finde sig i at have dem sat ud paa den Maade, men jeg tror ikke, at Folk i Almindelighed ville være særlig glade derved. Jeg tvivler i alt Fald om, at Folk nære nogen særlig stor Tilbøjelighed til at købe Tiender for deres Penge og samle Renterne ind paa en hel Masse forskellige Steder. Jeg vil udtale det Haab, at man, naar Loven nu kommer ned til Folketinget, der vil tage den under nærmere Overvejelse. Det forekommer mig, at efter de Oplysninger, der ere fremkomne under Forhandlingerne her, stiller det sig ret tvivlsomt, hvorvidt netop 25 Gange er det rigtige Tal, i alt Fald for en Del af Tiendernes Vedkommende. At der er Forskel paa Tiendernes Art, skal jeg villig indrømme. Som det er nævnt i Betænkningen, er der jo Tiender, der nærmest bruges til Embedslønninger, og det kan være saa sin Sag med dem. Som jeg før omtalte, er den finansielle Status jo for Øjeblikket ikke gunstig, og der er derfor saa meget mere Anledning til at tage under Overvejelse, om det virkelig er nødvendigt at give saa meget til Tiendeejerne. Jeg mener ikke, at man skal give mindre, end hvad rimeligt er, men man skal søge nøjagtigst muligt at finde det rimelige. Man bør overhovedet være en lille Smule forsigtig med denne Lov. Baade den og de andre Love, der have foreligget til Vedtagelse nu i disse Dage, maa nemlig siges at være af en saadan Natur, at de just ikke spænde over den størst mulige Del af Befolkningen. De, hvis Interesser ere knyttede til disse Love, udgøre tværtimod kun en noget begrænset Del af denne. Lovene ere imidlertid nu paa Vej til at blive gennemførte, og det er jeg for saa vidt godt tilfreds med, jeg har kun ønsket at pointere ved denne Lejlighed, at det vilde være meget uheldigt, om man ved dem skulde binde sig alt for stærkt over for mulige Krav om Arbejde i Fremtiden. Jeg antager og vil haabe, at en Løsning af dette Spørgsmaal er mulig, thi det vil

være det heldigste, men jeg vil tillige antage og haabe, at naar det kommer til Behandling i Folketinget, ville de Ting, som jeg her har nævnt, baade fra Folketingets og fra det højtrædede Ministeriums Side blive tagne under fornyet Overvejelse.

Landbrugsministeren (Ole Hansen):

Jeg ønsker først at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup). De vare ganske vist nærmest rettede til Finansministeren, men da denne ikke er til Stede, vil jeg paa hans Vegne svare paa dem. Det ærede Medlem spurgte, om en Konvertering ogsaa vilde berøre Præstetienden. Dertil vil jeg svare: Ja, den vil ogsaa berøre Præstetienden, der er ikke for denne Tiendes Vedkommende taget noget som helst Forbehold. Naar det ærede Medlem dernæst spurgte, om den vil berøre den Kapital, der bliver henlagt til Vedligeholdelse af Kirkerne, maa jeg ogsaa besvare dette Spørgsmaal med ja. Hvis det derfor skulde vise sig, at den Kapital, der bliver henlagt til Kirkenes Vedligeholdelse, er utilstrækkelig, bliver det den Kommissions Ansvar, som skal fastsætte, hvor meget der skal henlægges. Man tør imidlertid vel nok gaa ud fra, at vedkommende Kommissioner ville sørge for, at der bliver henlagt saa meget, at det vil kunne slaa til, selv om Renten skulde blive sat noget ned.

Det tredje Spørgsmaal, som det ærede Medlem fremdrog, angik Tiendeydernes absolutte Ret til at indbetale deres Gæld, om jeg maa bruge det Udtryk, til Statskassen. Det ærede Medlem mente, at Tiendeyderne i Henhold til § 18 have Ret til at indbetale den Del, som det paahviler dem at svare, nemlig de 18 Gange Tiendens Beløb, ved Tiendelovens Ikrafttræden i 1908, men her har det ærede Medlem ikke ganske Ret. Tiendeydernes Ret efter § 18 er nemlig begrænset ved § 27, idet der jo i denne Paragraf staar, at for saa vidt Finansministeren beslutter sig til at optage Laan, bortfalder Retten i 10 Aar. Nu kan Finansministeren meget vel beslutte sig til at optage Laan, før Ydelserne skulle udredes, og hvis det sker, bortfalder Retten til at betale i Henhold til § 18. Jeg ser derfor ikke, at der kan være nogen som helst Betænkelighed derved. Men selv om vi ikke havde denne Begrænsning i § 27, og de vedkommende altsaa havde Lov til at indbetale deres Gæld ved Tiendelovens Ikrafttræden i 1908, tror jeg oprigtigt talt ikke, der vilde ske stor Skade